

Un reclús s'ha suïcidat

Al CIE de Zona Franca s'ha suïcidat un reclús. S'ha penjat amb els cordills de les sabates. Ahir era notícia. Demà se'ns haurà oblidat. Com ha passat amb l'home que, fa poc, va morir, de matinada, sol, als calabossos de Les Corts. O tants d'altres. S'hi passarà el Síndic, amb el barret de Monsieur Hulot, aixecarà acta, i després, anirà a comprar els reis pels negrets de la seva ONG, afectats de catarates.

Al CIE de Zona Franca s'ha suïcidat un reclús. S'ha penjat amb els cordills de les sabates. Ahir era notícia. Demà se'ns haurà oblidat. Com ha passat amb l'home que, fa poc, va morir, de matinada, sol, als calabossos de Les Corts. O tants d'altres. S'hi passarà el Síndic, amb el barret de Monsieur Hulot, aixecarà acta, i després, anirà a comprar els reis pels negrets de la seva ONG, afectats de catarates.

Mentrestant, Jorge Fernández, el Ministre, endureix la llei, reforça murs, valles i filferrades. Amenaça conductes, formes de pensar, la protesta, la queixa, la manifestació. La paraula. La idea. D'ell és la frase: "les fulles tallants de la valla de Melilla no són agressives". Amén. Gran perla d'una ment repressora. Clar. Són els africans, els agressius. Es llencen contra les fulles indefenses i les agredeixen. Amb les mans, amb la cara, amb els ulls i les orelles. Sanguinaris, que són.

Segles enrera la societat castigava pública i fulminantment. Al segle XIX, s'inventen les llibertats i també la presó. Al XX, tres guerres, dictadures feixistes i estalinistes. Arriben les transicions, les transaccions democràtiques. Es perfecciona el càstig, s'industrialitza, s'esborra de la realitat, s'oculta. Avui, molts encara no volen assumir, per exemple, que la doctrina Parot era una II•legalitat, un frau de dret. Encara hi ha el règim FIES, instaurat pels socialistes, aquells mestres del cinisme moral que mentre prohibien la boxa a la televisió, muntaven els GAL. Tot en pro de la seguretat de les classes mitjanes i el vot, el seu passaport als paradisos de la corrupció.

Avui les presons estan massificades, la població reclosa ha crescut de forma alarmanant. Com hem arribat a aquest extrem?

Acabo de llegir un llibre valent, rigorós, necessari: "Cárceles en llamas" (Virus editorial) de César Lorenzo Rubio, doctor en història per la UB. El millor treball, el més exhaustiu i contextualitzat que s'ha fet sobre un tabú: la COPEL (Coordinadora de Presos en Lucha), el moviment dels presos socials, la lluita pels drets organitzada pels presos dits comuns, que van quedar al marge de l'amnistia política i dels pactes de "la Modèlica".

L'autor rescata lluites, protestes, vagues de fam, automutilacions i repressió salvatge, amb testimonis de protagonistes, arxius i hemeroteques. També l'analitza en el context europeu, post maig 68, i en relació a d'altres moviments. La politització i l'acostament dels presos socials al moviment llibertari aquí, és paral·lel a processos similars referits a la Gauche Prolétarienne o Lotta Continua. Va ser un fort moviment social, amb suport exterior d'associacions de familiars, comitès pro presos, la CNT, advocats, intel·lectuals i uns mitjans de comunicació compromesos. Un abisme, respecte al panorama actual. Aleshores, hi havia una preocupació d'amplis sectors de la societat. Avui ja no interessa gairebé a ningú el que passa darrera els murs de les presons.

També hi ha el despertar del moviment, la presa de consciència dels presos socials, gent que la dictadura també havia reprimat, castigat, i que se sentien ignorats per tota possibilitat de millora. La repercusió social i política que va tenir aquella lluita. La repressió, la tortura, els morts. Algú recorda el motí per

l'assassinat de l'Habichuela, a la Model? O la mort, apallissat, del pres llibertari Agustín Rueda a Carabanchel? L'actitut ambigua, covarda, de molts dels polítics, excepció feta de Bandrés o Xirinacs. El darrera del tapís del relat idil·líic de "la Modèlica".

Potser ha estat un tabú silenciats perquè va ser la lluita frontal més forta, sense xarxa, contra l'estat postfranquista. Hi ha dos grans tabús: la COPEL i el GRAPO.

A l'epíleg, Lorenzo repassa l'evolució del sistema penitenciari. Dels socialistes passant per "l'Aznarato" fins avui. Un enduriment "modern" del sistema que inicia Antoni Asunción (avui líder del Movimiento Ciudadano d'Albert Rivera), Director General d'Institucions Penitenciàries (1988-91) i Secretari General d'Afers Penitenciaris (1991-93), pare del règim FIES (Fitxers d'Especial Seguiment), una presó dins la presó, un sistema més proper a l'anul·lació de la personalitat, que a la suposada reinserció social, a la que diuen aspirar. Cal remarcar, també, l'opacitat i desinformació que envoltava el fenòmen. Asunción, llavors, no va autoritzar l'entrada a les presons a Human Rights Watch.

Venim d'allà. I hem fet camí. Avui, l'estat espanyol encapaçala la llista de països europeus més venjatius amb els delinqüents.

6 desembre 2013

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)